

Efter mine Beregninger, som jeg virkelig har søgt at gøre saa lempelige som muligt for Statskassen, ville disse Udgifter veje baade stærkere og sikrere end de forventede Indtægtsforøgelser og Besparelser, som jeg har opregnet, og hvortil muligt den højtærede Finansminister, hvad der skulde glæde mig, vil være i Stand til at føje nogle yderligere Poster. Men selv om det skulde være Tilfældet, selv om vi skulde faa nogle flere Besparelser og Indtægter end dem, jeg har ment, og maaske ogsaa færre Udgifter, end jeg har nævnt, maa vi jo dog være enige om, at mindre end 20—25 Mill. Kr.s Underbalance mod de tre Gange 30 Millioner, som vi have haft, tør vi ikke gøre Regning paa. Det er lavt anslaaet, ligefrem normal Underbalance under vore nuværende Forhold. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister i dette Øjeblik egentlig kan tvivle om, at i en Aarrække vil Talen blive om mindst 20 Mill. Kr. normalt Underskud, selv om han forrige Sommer har været uvis i saa Henseende.

Jeg tror nu ganske vist, at der vil kunne spares, og endogsaa ret væsentligt, paa de nuværende Udgifter — det er altsaa noget andet —, spares paa Bevillinger, som nu findes, og maaske gennemgaaende i en Aarrække have staaet paa Finansloven. Dette kommer man særlig til at mene ved at læse f. Eks. § 26 igennem, denne mærkelige § 26, som jeg anser som saadan et Slags Pulterkammer for Finansloven med vigtige og ganske ligegyldige Bevillinger i lange, lange Rækker, blandede sammen under Titelen: Andre og overordentlige Statsudgifter, Udgifter, mellem hvilke der er en Mængde ganske ordentlige — ja, det er ikke nævnt som en Vittighed i den Betydning, at de ere saa store —, regelmæssigt tilbagevendende Udgifter, som staa under disse overordentlige Statsudgifter. Udgiften efter Tiendeloven er saaledes en overordentlig Statsudgift, men den har den Kedelighed, at den vil være et halvt Hundrede Aar og bestandig blive større. Naar man læser denne § 26, faar man en Fornemmelse af, at der absolut maa kunne spares noget, naar man virkelig er nødt til og føler at være nødt til at være sparsommelig. Men jeg ved jo, at den højtærede Finansminister med Rette vil kunne gøre gældende, at den parlamentariske Sparekommission i det andet Ting er af en anden Mening, og at det ikke vil kunne være noget væsentligt, som i denne Henseende vil kunne spares; om man kunde komme op til 1 Mill. Kr.

og endda med en Respit af et Aar eller to, mener Kommissionen, vil blive det højeste, som kunde tænkes. Jeg har altsaa en noget anden Mening, og jeg tror, at adskillige af mine Partifæller have en noget anden Mening.

Men saa er der et andet Omraade, hvor jeg mener, at der kunde være nogen Udsigt til at finde Besparelser, og det er paa vore Statsbaner. — Maa jeg ikke her, uagtet det ikke angaar vor finansielle Balance, og uagtet det tværtimod kan siges at gaa i den anden Retning, i alt Fald ikke vil føre til Indtægt for Statsbanerne, bemærke, at der vist er Enstemmighed i mit Parti om, at den højtærede Trafikminister burde gøre et Forsøg med Hensyn til at lade bygge Lokomotiver paa private Værksteder her i Landet. Det kan jo ikke være en Oplysning, som kan være den højtærede Trafikminister ubehagelig eller uvelkommen, at vi i denne Henseende nære et Ønske, men jeg skal i øvrigt ikke indlade mig paa dette Punkt, der er muligvis andre, som ville udtale sig om det. Naar jeg nu er inde paa selve Jernbaneadministrationens Omraade, saa maa vi dog ikke overse, at det er vor største Virksomhed her i Landet. Det drejer sig om en Kapital, som man kan ansætte enten paa den ene eller den anden Maade, men vi have sikkert Ret i, at en Kapital paa 260 Mill. Kr. er anbragt i vore Statsbaner. Det er det officielle Tal; det har i sin Tid, for ikke mange Aar siden, været Genstand for en Nedsættelse af 70—80 Mill. Kr., og derfor maa jeg gaa ud fra, at dette Tal ikke er for højt. Disse 260 Mill., som af Statens Midler ere anbragte i Statsbanerne, give en aarlig Indtægt af over 44 Mill. Kr.; det er Penge, som gaa ind i Statsbanernes Kasse. Nu siges der altsaa, at der bliver 2,600,000 Kr. tilbage, naar det er gaaet ud af Statsbanernes Kasse, som det er nødvendigt skal gaa ud, med andre Ord, at 41,400,000 Kr. ville være Statsbanernes nødvendige Udgifter. Saa skulde der blive 2,600,000 Kr. tilbage, svarende til 1 pCt. af den i Statsbanerne anbragte Kapital. Jeg skal nu ikke opholde mig ved, at denne ene Procent eksisterer slet ikke. Thi naar Statsbanernes Regnskab bliver gjort rigtig op, hvis man regner paa samme Maade, som en Mand, der driver en stor Forretning, gør sit Regnskab op, vil man finde, at der er slet ikke noget Overskud af Statsbanerne. Rundt omkring paa Finansloven finde vi strøet Udgiftsposter for Banerne, som i en hvilken som helst privat Virksomhed vilde gaa ind som Driftsudgifter; der er i